

The challenge

Colofon

ISBN: 978 94 6365 165 3

1e druk 2020

© 2020, Anita Terpstra

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving binnenwerk: Evelien Veenstra

Vormgeving omslag: Jelle van Gosliga

provinsje fryslân
provincie fryslân

Lês
NO

Dit boek is in het Fries verschenen in het kader van het LêsNO-project, een leesbevorderingsproject voor leerlingen van de onderbouw van het voortgezet onderwijs.

Realisatie is mogelijk gemaakt door Fers, in samenwerking met het Cedin, de Afûk en met steun van de Stichting Lezen en de provincie Fryslân.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

The challenge

Anita Terpstra

JESSE

‘Waar ben ik? Wat is dit? Wie zijn jullie?’

Jesse zat op een houten stoel. Zijn handen waren vastgebonden achter zijn rug, zijn enkels vastgemaakt aan de spijlen. Hij kon geen kant op.

Voor hem stonden twee figuren, gekleed in een zwarte overall, hun gezicht onherkenbaar doordat ze een zwart masker droegen dat hun hele hoofd bedekte, behalve hun ogen.

In paniek keek Jesse om zich heen. Het was donker, wat het moeilijk maakte iets van de omgeving te kunnen onderscheiden. Het leek op een grote, oude fabriek. Een betonnen vloer vol scheuren, verfrommelde blikjes, karton en kapot glas. Stenen muren, waar hier en daar het cement was afgebrokkeld. Op andere plekken zat graffiti. Kleine, besmeurde ramen die hoog in de muren waren aangebracht en waar nauwelijks daglicht door naar binnen kwam. Hij draaide zijn hoofd. Achter hem hing een donker gordijn. Hij zag nergens een deur.

Waar was de derde persoon? Jesse was er zeker van dat er nog iemand was geweest toen hij werd overmeesterd. Het ene moment fietste hij door het bos naar huis, het volgende moment liepen zijn banden leeg. Hij was afgestapt om te zien wat er aan de hand was. Er bleken talloze punaises in zijn voor- en achterband te zitten. Vanuit het niets had iemand een zak over

zijn hoofd getrokken. Tegelijkertijd had hij een duw in zijn rug gekregen en was hij gevallen. Hij had zich verzet – geschopt, geslagen, gebeten en geschreeuwd – maar er waren overal sterke handen en knieën die hem aan de grond genageld hielden. Het was allemaal zo snel gegaan. De zak was heel even naar boven geschoven en toen meende hij drie mensen te hebben gezien. Daarna was de zak weer over zijn hoofd getrokken en hadden ze zijn handen en voeten geboeid. Vervolgens was hij in een soort bolderkar of iets dergelijks hiernaartoe gebracht.

‘Wat doe ik hier! Maak me los!’ Zijn stem galmde door de hoge ruimte. Jesse probeerde zich los te rukken, met als enig resultaat dat het ruwe touw pijnlijk in zijn polsen sneed. Zijn hart begon steeds sneller te kloppen en hij kreeg bijna geen adem, alsof zijn longen waren gekrompen tot het formaat van een pinda.

De figuren zwegen. Keken naar hem. Wat wilden ze? Werd hij gegijzeld? Wilden ze losgeld? Dat was belachelijk, zijn ouders waren allesbehalve rijk.

Plotseling was er een fel licht, afkomstig van een staande lamp die op zijn gezicht stond gericht. Hij knipperde heftig met zijn ogen.

‘Djeez man, doe dat licht uit!’ Dat gebeurde natuurlijk niet. Na een tijdje raakten zijn ogen gewend aan het schijnsel. Hij zag een driepoot met een camera erop.

Een van de figuren kwam een paar stappen dichterbij.

‘Welkom bij The Challenge.’

MARIJE

Marije schrok toen Femke begon te praten. Ze sprak via een stemvormer en haar stem klonk mechanisch. Koud. Hard. Zonder enige melodie of gevoel. De vervormers waren nodig omdat Jesse hen niet mocht herkennen. Vandaar ook de overalls en de maskers. En de zwarte handschoenen, de zwarte schoenen. Marije had gedachteloos haar schoenen – knalroze Adidasjes – aangehouden en Femke had met haar ogen gerold. ‘Denk je niet dat Jesse onmiddellijk zal zien dat die schoenen van jou zijn?’ had ze gezegd. Vandaar dat ze zelfs geen make-up droegen.

The Challenge was het idee van Femke. Ze had een draaiboek gemaakt én zelfs een generale repetitie voorbereid. Geen overbodige luxe, want er waren tijdens de generale aardig wat dingen fout gegaan.

Marijes handen waren klam. Het masker jeukte verschrikkelijk. Er mocht nu niks misgaan. Dit was voor het echie.

Ze waagde het naar Jesse te kijken. Ze durfde bijna niet, uit angst dat hij haar zou herkennen. Ze kreeg zowat medelijden met hem, zoals hij daar zat, gestrest, bang en in de war. Hij knipperde snel met zijn ogen. Zijn gezicht was ongezonder bleek.

Maar toen herinnerde ze zich weer wat hij haar had geflikt.

De klootzak. Ooit was ze knetterverliefd op hem geweest. Vorige week zondag was hij in een fractie van een seconde veranderd van de knapste en de leukste jongen van de klas in haar grootste kwelgeest.

Nee, niet aan denken nu. Ze concentreerde zich op de woorden van Femke.

‘Je bent uitgekozen om mee te doen aan The Challenge, een spel dat je uitdaagt je grenzen te verleggen.’

‘Wat? Waarom ik?’ zei Jesse.

‘Laten we het erop houden dat we hebben gehoord dat jij dol op spelletjes bent,’ zei Femke.

‘Je kunt me niet dwingen mee te doen.’

‘Dat kunnen we wel.’

Op dat moment klonk de stem van Luuk. ‘Jesse? Wat de fuck is hier aan de hand? Wat doe je daar, man?’

‘Luuk! Bel de politie, haal me hieruit!’ riep Jesse.

‘Bespaar je de moeite,’ zei Femke. ‘Luuk hoort je niet. Hij kan je alleen zien. En jij kunt hem alleen horen, niet zien. We hebben hem hier, namelijk. Als jij niet doet wat wij zeggen, dan ondervindt Luuk daar de gevolgen van, als je begrijpt wat ik bedoel.’

‘Nee, ik begrijp niet wat je bedoelt.’

Femke hief haar hand en op dat moment weergalmde er een afgrijpselijke gil door de oude fabriek, gevolgd door geschreeuw: ‘Nee, nee, stop, niet nog een keer.’

‘Dat was Luuk. Als jij weigert mee te werken, dan zijn we helaas genoodzaakt Luuk pijn te doen.’

Marije keek met enige verbazing naar Femke. Waar haalde

ze die woorden vandaan? Ze klonk helemaal niet als Femke, eerder als een volwassene. Het zou haar niet moeten verbazen. Femke was slim. Ze had zelfs haar taalgebruik aangepast, zodat de kans dat Jesse haar herkende nog kleiner werd. Ze hadden afgesproken dat Marije haar mond zou houden. Het risico was te groot dat ze werd meegesleept door haar emoties en zichzelf zou verraden.

‘Moeten we Luuk nog een keer pijn doen, of...’

‘Nee, nee, ik doe wat jullie zeggen,’ zei Jesse snel.

‘Goed om te horen. Luister goed. Ik leg je het spel uit. Er zijn in totaal vier opdrachten. Wat die opdrachten precies zijn, ga ik je straks vertellen. Je maakt een kans om onder de opdracht uit te komen. Anders zou het geen *challenge* zijn, nietwaar?’

‘Wat? Hoe?’

‘Je vriend Luuk is een van de beste gamers die er is. Het is heel eenvoudig. Als hij in de game die we hiervoor gebruiken zijn tegenstanders verslaat, hoef je de opdracht niet uit te voeren. Wacht, voordat je al te blij wordt...’ Femke wees. ‘Zie je die camera daar? Om het allemaal nog wat spannender te maken en zoveel mogelijk viewers te trekken, streamen we The Challenge live. Iedereen mag meedoen als Luuk het spel speelt. Het doel is om het hem zo moeilijk mogelijk te maken natuurlijk.’

‘Maar dat is niet eerlijk,’ riep Jesse uit. ‘Het kan zijn dat hij tegen... honderden mensen moet spelen!’

‘Precies. We zullen zien hoe goed Luuk werkelijk is.’

Wat Jesse niet wist, was dat Luuk hier helemaal niet was.

De gil en het geschreeuw waren afkomstig van Hidde, de tweelingbroer van Femke. Ze had hem gevraagd hen te helpen en hij had onmiddellijk ingestemd. Hidde was een enorme nerd en had ongelofelijk veel verstand van computers, games en al die dingen waar Marije geen snars van begreep. Femke had haar een keer verteld dat Hidde ooit de school waar hij eerst op zat had gehackt om een toets te jatten. Niet dat hij dat nodig had, want hij was hartstikke slim. Hij deed het gewoon voor de lol. Waar andere jongens gingen gamen of voetballen, ging hij hacken.

Hidde had alle apparatuur die ze nodig hadden in de oude fabriek geïnstalleerd, gezorgd voor internetverbinding via een hotspot die niet te traceren was, ingebroken in de computer van Luuk, extra batterijen meegenomen omdat ze hier geen stroom hadden en hij zorgde voor de livestream.

‘We gaan beginnen met de eerste opdracht.’

‘Wacht. Mag ik wat water?’

Femke knikte naar Marije. Ze verdween achter het gordijn, waar Hidde zat. Hij werd rood toen hij haar zag. Hij werd altijd rood als hij haar zag. Ze stak haar duim omhoog en hij deed hetzelfde. Ze rommelde in haar rugzak en haalde er een flesje water uit.

Snel liep ze terug. Shit, ze zou het flesje aan zijn mond moeten zetten. Hij kon het zelf niet vasthouden. Er schoot haar nog iets te binnen. Had ze vanochtend, gedachteloos, parfum opgedaan? Zou hij dat ruiken en herkennen? Ze had geen keuze, ze moest het erop wagen.

Met trillende vingers draaide ze de dop eraf. Dat ze

handschoenen droeg, hielp ook niet bepaald. Het was vreemd om zo dicht bij hem te zijn. Die mond die ze zo vaak had gezoend. Maar ook de mond die zoveel nare dingen tegen en over haar had gezegd. Ruw pakte ze hem bij zijn haar en trok zijn hoofd achterover. Ze zei tegen zichzelf dat ze dat deed zodat hij beter kon drinken, maar ze wist wel beter. Ze wilde hem pijn doen, net zoals hij haar pijn had gedaan.

Ze hield het flesje bijna verticaal, zodat de helft van de inhoud over zijn kin gutste.

Hij verslikte zich, zo gulzig dronk hij.

‘Genoeg,’ zei Femke.

Marije deed een paar stappen achteruit, tot ze weer naast Femke stond.

‘We gaan beginnen. De eerste challenge is...’ Langzaam liep Femke naar een tafel waar de spullen die ze nodig hadden voor The Challenge op stonden uitgesteld. Ze pakte een schoen op. ‘Deze schoenzool likken.’

Voorzichtig baan ik me een weg door het dichte struikgewas dat hoog tussen de bomen staat in de richting van de vervallen fabriek. Die staat al jarenlang leeg. Mijn vader heeft me een keer verteld dat het heel vroeger een zuivelfabriek was. Alsof mij dat wat interesseerde. Hij had me meegesleurd naar het bos voor een wandeling. 'Je zit de hele tijd binnen, dat is niet goed voor je.' Tijdens het lopen deed hij niks anders dan kwekken. Zie je die vogel? Weet je wat voor boom dit is? Ruik eens, de lente is in aantocht.

Bla. Bla. Bla. Saai. Saai. Saai.

Er valt een drup op mijn hoofd. En nog een. Ik kijk omhoog. Boven me zweeft een grote, donkere wolk. Zo te zien zijn er nog meer in aantocht. Stom Nederlands rotweer. Dan weer zon, dan weer regen. Zodra ik oud genoeg ben, verhuis ik naar een warm land. Ik heb geen jas bij me, maar teruggaan is geen optie. Dan maar zeiknat worden.

Af en toe blijf ik met mijn T-shirt of broek haken. Stekels prikken gemeen in mijn blote huid. Ik had natuurlijk de grindweg kunnen nemen die naar het gebouw leidt, maar wie weet staat er iemand op wacht.

Ze mogen me niet zien. Ze mogen niet weten wat ik van plan ben. Ik ben al een keer op verkenning uit geweest, zodat ik precies weet waar ik het beste naar binnen kan gaan. Ik wil geen onverwachte verrassingen. Zij krijgen straks de verrassing van hun leven! Ha! Ik kan niet wachten om hun gezichten te zien.

Ze denken dat ze zo slim zijn, dat niemand behalve zichzelf

weten wat ze hebben bedacht. Natuurlijk hebben ze niet op mij gerekend. Ik weet het wel. En het komt perfect uit. Ik zin al heel lang op wraak en dit is mijn kans. Ik kan bijna niet geloven dat het echt gaat gebeuren.

Oog om oog, tand om tand. Het wordt tijd dat ik voor eigen rechter ga spelen.

Wat zij van plan zijn is kinderspel. Wat ik op het punt sta te doen, is veel en veel erger.

Maar dat verdient hij.

LUUK

Snel fietste Luuk naar huis. Zijn voetbaltas hing zwaar aan zijn schouders. Weer 3-0 verloren. Hij had het helemaal gehad met dat stomme voetbal. Niet omdat ze vaak verloren, maar omdat hij een van de kleinsten was en er altijd van alle kanten op hem werd ingebeukt. Met blauwe plekken, schrammen en blessures tot gevolg. Aan de vorige keer had hij koppijn overgehouden na een tackle, waarbij hij hard op zijn hoofd terecht was gekomen. En nu deden zijn bovenbeen en knie pijn. Een tegenstander was op hem gaan staan toen hij al op de grond lag. Zogenaamd per ongeluk. Jaja.

Van zijn ouders moest hij op voetbal blijven. Ze waren gescheiden en het nooit met elkaar eens, maar op dit punt dan weer wel. ‘Anders zit je alleen maar de hele dag achter de computer.’

Luuk zette zijn fiets voor het huis neer – ‘fiets aan het hek vastzetten, anders wordt ie gejat’ – en stak de huissleutel in het slot. Hij moest twee keer draaien, wat betekende dat er niemand thuis was. Yes. Dan kon hij tenminste ongestoord gamen. Zijn moeder was vast een of andere boodschap aan het doen of koffiedrinken bij een vriendin.

Alleen de hond – Mick, een labradoodle – was thuis. Die hief zijn kop, zag dat het Luuk was, en sliep verder.

‘Ook fijn om jou weer te zien,’ mompelde Luuk tegen de hond.

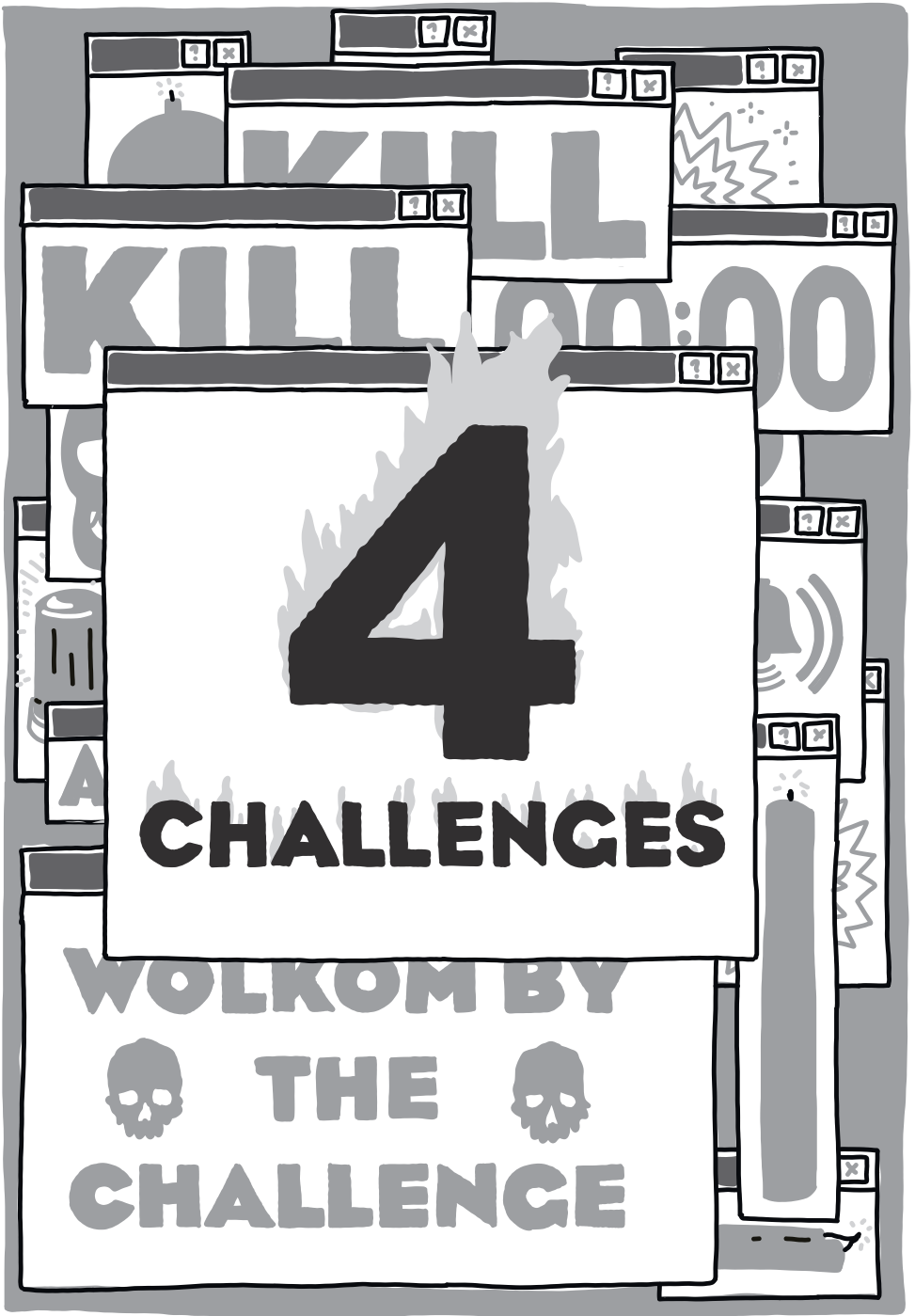
Hij smeed zijn voetbaltas in de bijkeuken – ‘meteen leeghalen en de vieze was ophangen’ – en schonk zichzelf een groot glas cola in. Daarna pakte hij twee stroopwafels en nam die samen met de cola mee naar zijn slaapkamer, waar hij zijn laptop opstartte. Soms verstopte zijn moeder die.

Hij knakte zijn vingers. Hij kon heel snel typen met twee vingers. Onderaan zijn scherm kwamen de comments in beeld. Hij zette zijn koptelefoon op om met de anderen die online waren te kunnen praten. Ineens sprong zijn scherm op zwart.

‘Hé,’ riep hij uit.

Zijn laptop was toch niet kapot? Die was verdorie net nieuw! Hij wist dat er virussen waren, maar hij was nog nooit door een getroffen. Wat moest hij doen? Of was de wifi uitgevallen? Al zou dan het scherm niet op zwart moeten springen... Hij pakte zijn mobiel om te checken of hij daar nog verbinding had. Dat was het geval en hij zag ook dat hij heel veel berichten via WhatsApp had gekregen. Hij had het geluid van zijn mobiel uitgezet en was vergeten het weer aan te zetten.

Iemand had een aparte app-groep aangemaakt onder de naam The Challenge. Snel bekeek hij de berichten, maar hij begreep er geen reet van. Daar zou hij later wel naar kijken. Eerst zijn computer. Hij wilde net op de aan-uitknop drukken om de laptop opnieuw op te starten, wie weet was het iets simpels en geen virus, toen er plotseling grote, witte letters in beeld verschenen.

DAG LUUK,

WELKOM BIJ THE CHALLENGE!

Hè? Luuk boog zich dichterbij het scherm toe, al waren de letters groot genoeg om te lezen. Ze verdwenen en maakten plaats voor een beeld. Het duurde even voor het tot hem doordrong wat hij precies zag. Er zat iemand vastgebonden op een stoel.

Luuk vloekte zachtjes, knipperde verbaasd een paar keer met zijn ogen. Nee, dat kon niet waar zijn... Was dat Jesse? Wat deed hij daar? Van schrik sloeg Luuks hart een paar keer over. Wat was dit voor zieke grap?

‘Jesse? Wat de fuck is hier aan de hand? Wat doe je daar, man?’

Hij zag hoe Jesses hoofd met een ruk omhoogkwam. Hij kon Luuk dus horen! Toen werd het beeld weer zwart.

‘Jesse! Jesse!’

JESSE KAN JE NIET MEER HOREN.

Luuk trok het toetsenbord naar zich toe en begon verwoed te typen. De letters verschenen niet op het scherm. Shit, shit, shit. Wat moest hij doen? De politie bellen?

LET GOED OP.

DE REGELS VAN THE CHALLENGE ZIJN ALS VOLGT.

JESSE MOET VOOR HET OOG VAN DE HELE WERELD
VIER OPDRACHTEN UITVOEREN.

THE CHALLENGE WORDT NAMELIJK LIVE
GESTREAMD.

DE EERSTE OPDRACHT LUIDT: LIKE EN SCHOENZOOL.

HET HANGT VAN JOU AF OF HIJ DE OPDRACHT
MOET UITVOEREN OF NIET.

‘Hoe dan?’ mompelde Luuk.

Het was alsof de persoon aan de andere kant hem kon
horen, want er verscheen een nieuwe zin.

JE VRAAGT JE VAST AF HOE.

ZO METEEN ZIE JE DE SITE WWW.THECHALLENGE.NL.

IN DIT SPEL BEN JIJ DE PERSOON MET HET GEWEER.

AAN JOU DE TAAK IEDEREEN NEER TE SCHIETEN
DIE ONLINE KOMT.

JE HEBT VIJF MINUTEN.

SUCCES.

NOG EEN KLEINE WAARSCHUWING: ALS JE DE POLITIE BELT, ZAL DAT JESSE BEZUREN.

‘Wat? Nee, stop! Hallo? Dat wil ik helemaal niet. Waarom ik?’ riep Luuk naar het scherm. Er kwam natuurlijk geen antwoord. Het scherm sprong op een spel dat hij niet kende. Verward schudde Luuk zijn hoofd. Wat moest hij doen? Waarom zou hij Jesse eigenlijk helpen? Jesse was weliswaar zijn beste vriend – op de lagere school in ieder geval wel – maar op de middelbare school was hij veranderd. Hij wilde stoer zijn. Hij rookte stiekem. Ging naar feestjes en dronk daar dan. Dat kwam door Jayden. Jayden was blijven zitten en had nog veel vrienden in het tweede jaar. Jesse trok steeds vaker met Jayden en diens vrienden op. In het begin had Jesse hem wel meegevraagd, maar Luuk vond er geen reet aan. Hij ging liever gamen. Zo groeiden ze steeds verder uit elkaar.

En dan was er nog dat rotgeintje met Marije. Luuk kon niet geloven dat Jesse haar dat had geflikt. Hij vond het een enorm waardeloze actie van hem en had dat ook gezegd, met als gevolg dat ze dikke ruzie hadden gekregen.

Maar toch, diep in zijn hart wist Luuk dat als hij in de problemen zou zitten, Jesse hem onmiddellijk zou helpen.

Waren er net nog tien spelers online geweest, nu ineens waren dat er vijftig, zag Luuk tot zijn grote schrik. Als verlamd staarde hij naar het scherm.

Beneden viel de voordeur in het slot. Het geluid deed hem opschrikken uit zijn apathische houding. Zijn vingers vonden het toetsenbord en vlogen over de knoppen. Daar. En nog

een. Huppatee. Die dan. Weg met jou. En jou. Neerschieten die hap. Kill. Kill! Razendsnel doodde hij de ene na de andere tegenstander, maar het leek alsof er voor iedere neergeschoten speler tien bij kwamen.

‘Shit, shit, shit,’ mompelde hij zachtjes. Hij moest sneller zijn, veel sneller.

Ergens in zijn achterhoofd registreerde hij voetstappen op de trap. Even later vloog zijn slaapkamerdeur open.

‘Waar denk jij dat je mee bezig bent?’ zei zijn moeder.

‘Nu even niet, mam, ik ben...’

‘Nu even niet? Kijk me aan als ik tegen je praat.’

‘Kan niet.’ Als hij naar zijn moeder zou kijken, dan zouden ze hem te pakken nemen en dat zou betekenen dat hij het spel zou verliezen. En dat Jesse aan een gore schoenzool moest likken.

‘Ben je nou helemaal gek geworden? Kijk eens naar jezelf. Dit is precies wat ik bedoel, dit heet dus verslaving. Je komt thuis, kruipt meteen achter de computer en je bent niet meer aanspreekbaar of voor rede vatbaar.’

‘Dat is het niet, ik...’

‘We hadden een afspraak, Luuk. Maximaal drie uren per dag, maximaal een uur achter elkaar en je zou aangeven wanneer je erachter ging, zodat ik de tijd kan bijhouden.’

‘Ja, oké, sorry, ik was het vergeten.’ Hij kreeg kramp in zijn vingers. Dit spel was oneerlijk. Het was niet te doen, hij in zijn eentje tegen al die tegenstanders.

‘Je vergeet wel heel selectief. Je vergeet namelijk niet wanneer het tijd is voor je kledinggeld.’

‘Ik kan het je uitleggen.’